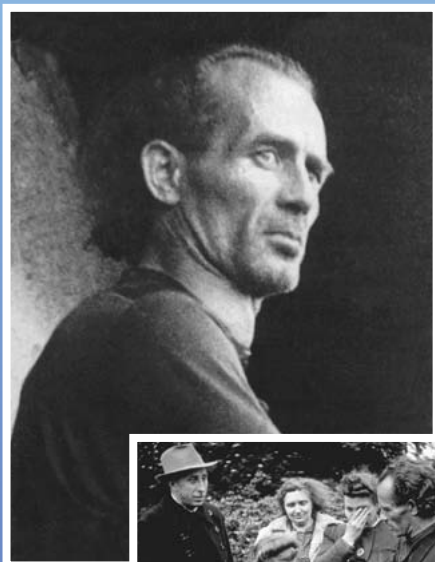

Působení Bruno Gröninga

*za
jeho
života*

a

dnes

Thomas Eich

Bruno Gröning

Působení Bruno Gröninga

za jeho života a dnes

PŮSOBENÍ BRUNO GRÖNINGA

za jeho života a dnes

od
Thomase Eicha

Kruh přátel Bruno Gröninga

Tato kniha je neprodejný exemplář
Kruhu přátel Bruno Gröninga,
který byl předán na základě dobrovolného daru.

1. vydání 2013

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6, D-93107 Thalmassing, Německo

Internet: www.bruno-groening.org

Dílo je včetně všech svých částí autorsky chráněno.
Každé využití je bez písemného souhlasu Kruhu pro duchovní pomoc v životě
reg. sp. (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) nepřípustné. To platí obzvláště pro
rozmnožování, překlad, uložení na mikrofilm a ukládání a zpracování v elektro-
nických systémech.

ISBN 978-3-86769-178-9 tschechisch

Německé originální vydání:
Das Wirken Bruno Grönings zu seinen Lebzeiten und heute
ISBN 978-3-927685-43-7 deutsch

OBSAH

Předmluva	11
Úvod	13

I. část: Osobnost Bruno Gröninga

1.kapitola: Jeho život	23
------------------------------	----

Dětství a mládí 23 – Léta přípravy 25 – „Zázračný doktor z Herfordu“ 27 – „Fenomén Gröning“ a věda 30 – Traberhof 31 – Kšeftaři kolem Gröninga 34 – Podvodníci jsou trpěni 35 – První větší proces 37 – Gröningovy pilulky 38 – Gröningův svaz 40 – Velký proces 41 – Odluka od Gröningova svazu 46 – Jeho slovo spoutává nemoc 48 – Pokračování procesu 50 – Jeho cesta končí v Paříži 50

2. kapitola: Jeho učení	55
-------------------------------	----

Mistr v duchovní říši 55 – Velký obrat 56 – Heilstrom 58 – Einstellen 60 – Reglungen 61 – Svobodná vůle 63 – Dobro a zlo 64 – Boží vedení 66 – Myšlenky jsou síly 67 – Člověk je duch 69 – Bůh je největší lékař 71 – „Oslovené“ předměty 72 – Vyléčení se dějí i nadále 73 – Životní moudrosti Bruno Gröninga 74

3. kapitola: Šarlatán nebo vykonavatel zázraků?	77
---	----

Biskup jako svědek doby 77 – K heidelbergským vyšetřováním 79 – Nepoznané jádro Gröningova působení 81 – Heidelbergské dobrozdání 83 – Bruno Gröning a lékařské odborné názvy 84 – Gröningův duchovní způsob léčení 84 – Skrze Gröninga působí Boží síla 86 – Proti materialistickému způsobu myšlení 87 – Gröning působí na člověka v jeho celistvosti 89 – Gröning a lékařství 89 – Gröning z pohledu mezioborové vědy 92

4. kapitola: Zprávy svědků doby	95
Svědectví otce 95 – Zvláštní schopnosti již v Gdaňsku 96 – Sousedství s Bruno Gröningem 97 – Synovec vypovídá 100 – Nevlastnil žádné peníze 101 – Kdo léčí, má pravdu 101 – Dojmy z Traberhofu 103 – Jedno uzdravení za druhým 104 – Jsi zdrav! 106 – Odkrýt podvod 107 – Opravdový člověk 111 – Vyléčení pomocí kuličky 113 – Vstaňte! 114 – Vyléčení z rakoviny 114 – Budu pomáhat i nadále 116 – Všechno je připraveno 117	

II. část: Kruh přátel Bruno Gröninga

5. kapitola: Smysl a účel společenství	122
Vznik společenství 122 – Hodina společenství 123 – Význam hodiny společenství 127 – Dílo lásky k bližnímu 128 – Prospěšnost hodin společenství 129	
6. kapitola: Struktura Kruhu přátel	139
Vedoucí společenství, pracovní kruhy a úzký kruh 139 – Skupiny, zaznamenávající zprávy o úspěchu 140 – Lékařsko-vědecká odborná skupina 141 – Archiv Bruno Gröninga 144 – Poznatky ve světle spásy 144 – Práce s veřejností 146 – Překladatelská práce 148 – Nakladatelství Grete Häuslerové 149	
7. kapitola: Je Kruh přátel Bruno Gröninga sekta?	151
Nevázanost na žádné náboženství 151 – Odhalená nouze 153 – Uzdravení je milost 155 – Žádná sekta! 155	
8. kapitola: Zprávy o úspěchu	157
Lékařská dokumentace 157 – Z uzdravení se stává posvěcení 158 – Vyléčení z astmatu 159 – Ochrvnutí zmizelo 161 – Artróza ustoupila 163 – Postižení zmizelo 164 – Čekání se vyplatilo 168 – Pro Boha není nic nemožné 170 – Úspěch za úspěchem 171 – Zprávy o	

uzdravení v tisku 173 – Bolesti ustoupily 176 – Podle činů poznáte je 177

III. část: Nabízí Bruno Gröning možnosti řešení aktuálních problémů naší doby?

9. kapitola: Vše se vrací do pořádku 180
- Pocit bezpečí místo strachu 180 – Ztráta energie 184 – Nalezení víry 185 – Žít ve víře s Bruno Grönigem 187 – “Životní filozofie” rockové hudby 188 – Harmonie v manželství 191 – Namísto rozvodu harmonie 194 – Nalezení bytu 195 – Nalezení pracovního místa 196 – Pomoci při zkouškách 198 – Boží ochrana 200 – Stát se mistrem života 203
10. kapitola: Podmaňte si Zemi! 205
- Uzdravení zvířat 205 – Zvěrolékařem odepsán, skrze Einstellen uzdraven 206 – Uzdravení jezevčíka z obrny 207 – Uzdravení rostlin 209 – Boží síla namísto chemie 209 – Bůh chce pomoci 211 – Ochořelé stromy se uzdravují 212 – Další uzdravení u stromů 213 – Člověk nese za přírodu odpovědnost 215 – Země je naší matkou 217– Příroda je Bůh 219
11. kapitola : Kořeny veškerého zla 220
- Proti materialismu 220 – Nouze dnešní doby 221 – Duch doby 223 – Vláda peněz 224 – Jen Bůh může pomoci 226 – Neklanět se penězům 226 – Láska překonává egoismus 228
12. kapitola: Falešní proroci 230
- a) Medicína a farmacie:
- Dobrodinci nebo metla lidstva? 231
- Lékař: Pomocník nebo dobře výdělečně činná osoba? 231 – Následky 232 – Praktiky farmacie 234 – Zamořit lidské tělo 237 –

Pokusy na zvířatech jako pouhý alibismus 239 – Namísto úspěchů katastrofy 240 – Lékařům to není dáno 241

b) Geny: Člověk chce být stvořitelem243

Genová terapie 243 – Patentování života 244 – K dobru člověka? 245 – Manipulovaná pravda 246 – Umělé zásahy do živého 248 – Polovičaté pravdy jako podklady vědeckého konání 250 – Člověk je tvor, ne stvořitel 251

c) Atom: Stavební kámen života253

Vlk v rouše beránčím 253 – Na konci stvoření? 255 – Jednání proti Božímu plánu 257

d) Východisko: Důsledný obrat259

Skoncovat se starými zvyklostmi 260 – Síla k obrácení: láska 261 – Budoucí vývoj 262

Závěrečná poznámka: Proč Bruno Gröning? 263

Prameny a literatura 267

* Vysvětlivky:

Heilstrom (výslovnost: hajlštrom)

Tímto výrazem označoval Bruno Gröning duchovní sílu, která způsobuje vyléčení.

Einstellen (výslovnost: ajnstelen)

Člověk se na příjem Boží síly zaměří, přizpůsobí se k tomu, aby ji mohl přijmout, naladí se na její příjem tak, aby ji mohl přijmout do svého nitra.

Regelungen (výslovnost: regelungen)

Skrze příliv síly do těla je v tomto vyvolán očištný proces, který se může projevit i bolestmi. Tělo se od nemoci vyčišťuje. Tento očištný proces nazýval Bruno Gröning Regelung.

Předmluva

V roce 1949 ohromil Bruno Gröning celý svět. Putovaly za ním tisíce nemocných a děla se podivuhodná uzdravení. V roce 1959 tento „zázračný léčitel“ zemřel, avšak Kruh přátel Bruno Gröninga udržuje jeho odkaz stále živý. K uzdravením tedy dochází i dnes.

V roce 1985 jsem byl i já upozorněn na Kruh přátel a ze zájmu jsem se k němu připojil. Přitom jsem se obohatil o nevšední zkušenosti. Například jsem zažil spontánní vyléčení mého zrakového zatížení.

Více než deset let jsem musel nepřetržitě nosit brýle o síle +3,5 dioptrií. V srpnu roku 1985 jsem je mohl ze dne na den odložit, aniž bych přitom měl nějaké potíže. Síla zraku byla od tohoto okamžiku taková, jako předtím s brýlemi.

Celá záležitost byla udivující o to víc, že jsem do té doby o svých zrakových potížích nikdy s nikým z Kruhu přátel nemluvil. Prosil jsem pouze v myšlenkách Bruno Gröninga o pomoc. Nevěděl o tom kromě mě nikdo.

Kontrolní oční vyšetření v prosinci roku 1985 prokázalo, že se mé oči skutečně uzdravily. Síla zraku byla vynikající a nošení brýlí už nebylo nutné.

Tato zkušenost a jí podobné mne přesvědčily o působnosti léčivé síly Bruno Gröninga a já jsem se rozhodl, že budu v jeho díle pomáhat. Získal jsem náhled do struktury Kruhu přátel, do jeho způsobu postupu při řešení úkolů. Přitom jsem poznával učení Bruno Gröninga stále důkladněji. Nyní už jsem v tomto Kruhu osm let, během nichž jsem byl svědkem nespočetných případů vyléčení a znovunalezení radosti ze života. Jako vedoucí společenství jsem velmi často zažíval, jak se lidé uzdravili pouze tím, že si vzali učení Bruno Gröninga k srdci.

Z těchto zkušeností ve mně vyrostlo přání sepsat knihu, ve které bych představil působení Bruno Gröninga i práci Kruhu přátel. Výsledek držíte právě v ruce. Má to být pravdivá rekonstrukce událostí kolem muže, jehož Anita Höhneová nazvala ve své knize „Geisthei-

ler heute“ (Duchovní léčitelé dnes) prvním a nejslavnějším léčitelem ve Spolkové republice. Naleznete zde popis působení „zázračného doktora z Herfordu“ od jeho prvního veřejného vystoupení na konci čtyřicátých let až k jeho smrti v roce 1959 i v době následující.

Za tímto účelem považuji za smysluplné rozdělit knihu do tří částí. První část se zabývá osobou Bruno Gröninga, jeho životem a učením a také dojmem, který z něho získali doboví svědkové. Druhá část představuje Kruh přátel Bruno Gröninga v jeho dnešní formě a část třetí poukazuje na to, že učení a působení Bruno Gröninga dalece přesahuje aspekt léčení nemocí. Jeho pomocí se dají řešit dokonce takové celosvětové problémy, jako je umírání lesů, ničení životního prostředí, zneužívání drog atd.

Chtěl bych poděkovat paní Gretě Häuslerové za to, že mi k mé práci zpřístupnila archiv Bruno Gröninga, jakož i všem spolupracovníkům Nakladatelství Grete Häuslerové, kteří mi byli při sestavování této knihy nápomocni.

Doufám, že tak bude moci každý čtenář poznat dění kolem Bruno Gröninga bez jakýchkoliv předsudků a že se bude moci o pravdivosti jeho slov přesvědčit. Ne bezdůvodně neustále opakoval:

„Důvěřuj a věř,

Boží síla pomáhá a léčí!“

Úvod

Když Bruno Gröning v roce 1949 - čtyři roky po skončení druhé světové války - vystoupil poprvé na veřejnost, přijímali ho lidé s údivem a zaraženě. Nikdo si případy nečekaných uzdravení nebyl schopen vysvětlit. V mnichovském časopisu „Münchner Merkur“ jsme mohli dne 24.června 1949 číst:

„Herford se stal díky Bruno Gröningovi poutním místem tisíců lidí ze všech koutů Německa. Pověsti o jeho ‚zázračných vyléčeních‘ kolují od úst k ústům. Vědecké kontrolní komise, vláda Severního Porýní-Westfálska, policie, tisk, všichni se zabývají tímto mužem. Jedni ho nazývají dobrodincem nebo ho pokládají za vyslance Božího, ti druzí ho označují za šarlatána. [...]

‚Zázračnému doktoru‘ z Herfordu se skutečně nedají upřít podivuhodné úspěchy. Chromí lámou své berle, slepí pojednou vidí, jiným se uzdravují plíce, žaludek, astma. Gröning uvádí lidi do vytržení.“

Svět stál před hádankou. Jak je to všechno možné? Jak může Bruno Gröning způsobit vyléčení, která lékaři nedokáží vysvětlit? On sám to vysvětluje slovy:

„Neléčím já, nýbrž léčí Boží síla skrze mne.“

A na jiném místě říká:

„Když věříte, že se vám dostane spásy, tak už tím je vám pomoheno. Jen tomu věřte!“

Co si ale může strážlivě myslící, osvícený člověk dvacátého století počít s nějakou Boží silou? Jakým způsobem by měla víra, která není racionálně pochopitelná, způsobit taková vyléčení, která se kolem Gröninga dennodenně děla?

Abychom mohli tyto otázky zodpovědět, musíme jít daleko do minulosti a prozkoumat pravé příčiny nemocí. Mnoho lidí dnes žije

v představě, že nemoc je něco nahodilého, co se najednou objeví a z ničehož nic člověka napadne. Bruno Gröning k tomu říká:

„O co více se člověk od Boha odvrátil, ať už vědomě či nevědomě, o to méně života pulzuje v jeho těle. Nakonec už je v něm tak málo života, že to nestačí k tomu, aby jeho orgány pracovaly tak, jak to Bůh určil. Už nedokáže jít životem plný síly, protože se od jejího pramene odklonil a nedokáže ji přijímat. Ztratil spojení s Bohem, velkým a jediným pramenem této síly. Jeho tělo se stalo vrakem.“

Podobně píše rakouský spisovatel Hans Sterneder ve svém pozoruhodném románu „Der Wunderapostel“ (Zázračný apoštol):

„A nakonec ti chci ještě vyprávět o hlubokém smyslu nemocí, kvůli jejichž léčení lidé sbírají rostliny a byliny.

Vidíš přece, jak jsou lidé napadeni nekonečně mnoha nemocemi a jak se nevýslovně mnoho trpících vleče po této zemi, sténajíc pod tíhou svých postižení. To by přece muselo lidi již dávno přivést k otázce, co je vlastně původem nemocí. Neboť jestliže Bůh, jak se to říká a jak je to i pravda, stvořil člověka ke svému obrazu, tak Bůh, který je dokonalý, musel takto o člověku smýšlet a musel ho stvořit rovněž dokonalého. A jelikož člověk pochází z Boha, je duchem z jeho ducha a částí jeho bytí, tak musí být také zdravým, neboť u Boha neexistuje žádná nemoc.

A když by ti někdo odpověděl, že člověk je zkrátka nemocemi napadán, tak mu klidně odpověz: Ne, žádný člověk není ‚napadán‘ nemocemi, vůbec ne! Jsou to lidé sami, kteří ty nemoci přivolávají, přitahují, kteří si je k sobě přinášejí a na sebe nakládají!

Neboť každá nemoc je něco nepřirozeného, neduchovního, protibožního, démonického!

Když tomu tak je, tak se musíme ptát, proč vzniká, jak se jí může člověk vyhnout nebo jak ji může přemoci.

Jestliže hlouběji pozoruješ život v přírodě i člověka, brzy si uvědomíš, že neexistuje žádná náhoda, nýbrž že všechno je postaveno na skálopevné Boží půdě moudrosti a zákona.

Musí to tedy platit i pro zdraví a nemoc! A není to tak těžké vyvodit z toho důsledky: Dokud člověk stojí ve světle Božích zákonů, zůstane zdravý, avšak jakmile z milosrdného kruhu. Božích zákonů vystoupí nebo se proti nim proviní, tak onemocní!

Harmonie s Bohem znamená zdraví.

Odklon od Boha znamená nemoc.“

Jakob Lorber píše:

„Kdyby se lidé nikdy od Boha neodtrhli, nikdy by nepropadli do takové nouze a utrpení. [...] Nemoci těla jsou vždy pouze hořkými následky toho, že se člověk neřídil příkázáními, které jim Bůh vždy jasně dával najevo.

Kdo se jich již od svého útlého mládí drží, ten nebude až do svého pozdního stáří potřebovat žádného doktora. [...] Ale jak se lidé začali zvrhávat, velké utrpení začalo napadat jejich těla a oni začali poznávat následky svého chabého či dokonce žádného dodržování Božích příkázání.

Neboť jestliže člověk dokáže využít svých schopností k tomu, aby vyrobil stroj, tak je také jistě schopen ho použít ke stanovenému účelu. Ví také, jak s ním má správně zacházet, aby ho nepoškodil. A jestliže zhotovitel tohoto stroje řekne a ukáže kupujícímu, na co si musí dávat pozor, aby mu tento stroj mohl po dlouhou dobu sloužit, tak to musí kupující vzít na zřetel. Jestliže to však kupující časem ať už z vlastní svévolnosti či lehkomyšlnosti na zřetel nebere, tak si musí připsat sám na vrub, že se stroj pokazil a stal se úplně nebo zčásti neupotřebitelný.

Bůh je velkým ‚strojmistrem‘ lidského těla, které zcela jistě uspořádal tak, aby člověku sloužilo jako ten nejdokonalejší stroj. Používá-li duše tento oživlý ‚stroj‘ podle rad, které jí

byly jasně a zřetelně uděleny, které sestávají z příkázání Božích, zůstane také tělo neustále zdravé. Pokud se zpohodlnělá a smyslům propadlá duše příkázáními velikého ‚strojmistra‘ řídit přestane, musí si připsat na svůj vrub, když její tělo začne trpět.“

V knize Američana Ralpa Waldo Trineho „In Harmonie mit dem Unendlichen“ (V harmonii s nekonečnem) nacházíme tyto řádky:

„Zdraví, dokonalé a překypující zdraví je normálním a přirozeným stavem života. Všechno ostatní je abnormální. Abnormální stavy však spočívají zpravidla v nějaké nezřízenosti. Bůh nikdy nestvořil nemoci a utrpení. Ty jsou toliko lidskými výtvoři. Vznikají tím, že lidé porušují zákony, podle kterých mají žít. My už jsme se však s nemocemi natolik sžili, že jsme je začali považovat za něco ne-li normálního, tak alespoň přirozeného, co k životu zkrátka patří.“⁴

Hans Sterneder nechává zázračného apoštola vysvětlovat, jak dochází porušováním Božích příkázání k nemocem, pocítovaným pak na těle:

„Bůh vyzaruje ustavičně Svou životní sílu do celého vesmíru. Každé stvoření je tímto zářením živeno, tak jako je dítě živeno mlékem své matky, takže se musí těšit skálopevnému zdraví.“

Kdo tedy žije v Bohu, ten bude mít tuto náplň a tím i zdraví. Neboť takový se nachází v plném souladu s dokonalou harmonií! [...]

V tomtéž okamžiku však, kdy člověk tuto harmonii s Bohem roztrhne, kdy se vědomě či nevědomě od Boha odkloní a proviní se proti jeho věčným zákonům, musí se objevit nějaká porucha, musí dojít k menšímu či většímu zkratu. Takový člověk, který porušil Boží příkázání, tedy vypadl z jednoty a harmonie s Bohem, se dostal s Bohem do protikladu, do disharmonie. Duchovně onemocněl, neboť každý odklon od Boha je onemocněním ducha!

A nyní slyš! Tento duchovní otrěs, tato roztržka s Bohem přináší s sebou nutně to, že ten čirý, neposkvřený životní

proud Boží už nemůže bez zábran a plně do tohoto hříšného stvoření vtékat.

Následkem tohoto zmenšeného proudění se člověku zatemňuje světlo Boží jiskry. A dalším následkem je, že tato tak málo živená Boží jiskra už není schopná naplňovat duši plně Boží silou. [...]

Právě tak, jak to Bůh zařídil, že je Jeho životní síla Boží jiskrou přijímána a dále předávána duši, [...] – právě tak má naproti tomu [duše] nepřetržitě vyživovat fyzické tělo a udržovat je při zdraví.

A nyní si vyslechni něco o největším zázraku v domě lidského života! Bůh sestavil lidské tělo takovým způsobem a postavil je do vztahu k Sobě tak, že každý orgán člověka odpovídá nějaké Boží vlastnosti!

Proviní-li se člověk proti některé z těchto Božích vlastností nebo ctností, duše začne postonávat, nebo, řečeno světsky, není už schopna přijímat plně Boží životní sílu do toho orgánu, který ztělesňuje ctnost, proti které se člověk prohřešil. A tak následkem toho tento orgán onemocní, stejně tak jako rostlina schovaná ve sklepe, které se nedostává plného slunečního světla.

Tak je cesta nemoci vždy trojitá: nejprve provinění ducha, tedy onemocnění ducha, pak onemocnění duše [...]; a jako poslední stupeň onemocnění fyzického těla.

A tak vidíš, že každé tělesné onemocnění je pro lidi, kteří nerozpoznali ten duchovní rozkol ve své duši, tím posledním a nebezpečným signálem, že dostali do disharmonie s Bohem.

Každé tělesné a duševní onemocnění je výstražným upozorněním k obratu. Vyzývá nás, abychom opět nastolili soulad a harmonii s Bohem, než bude příliš pozdě. Má nás vést k zamyšlení nad tím, proti kterému Božímu zákonu jsme se prohřešili. “

Bruno Gröning to vysvětlil prostými slovy:

„Bůh stvořil člověka hezkého, dobrého a zdravého. Chce ho takového i mít. Původně byli lidé s Bohem v úplném spojení,

byla tu jen láska, harmonie a zdraví, všechno bylo v jednotě. Když však první člověk začal poslouchat hlas zla, které mluvilo zevně této jednoty a dal na jeho špatné rady, roztrhl toto spojení. Od té doby stojí Bůh zde a člověk tam. Mezi Bohem a člověkem vznikla hluboká propast. Není tu žádného spojení. Člověk je odkázán jen sám na sebe a může být jak chce věřící a může se modlit jak chce, na své životní cestě bude pořád napadán zlem a bude stahován do této propasti. Na své životní cestě jste došli až tam do té hloubky. Prožíváte jen neštěstí, bolesti, nevyléčitelné utrpení. Říkám vám: Nechodte ještě hlouběji, volám vás všechny k velkému obratu! Pojdte sem nahoru a přes tu propast vám postavím most! Jděte od cesty utrpení na cestu Boží! Na této cestě není žádného neštěstí, žádných bolestí, není tu nevyléčitelné. Tady je jen dobro. Tato cesta vede zpět k Bohu!“

Onemocnění těla je podle Sternedera posledním upozorněním na rozkol s Bohem. Jak však píše Trine, lidé si mezitím na nemoci do té míry zvykli, že v nich vidí něco docela přirozeného a toto upomínání přeslechnou. Dnes už to vidíme docela zřetelně, kam až to došlo: Člověk už vůbec nerespektuje varování Boha, čímž se nasměroval beze všech pochybností ke katastrofě. Zničení Země a tím i celého lidstva se zdá být pouze otázkou času.

Avšak Bůh chce zabránit tomu, aby lidé učinili i ten poslední krok k této katastrofě a všechno zničili. Nemoci, přírodní katastrofy atd. už lidé nerozpoznali jako varování, takže musel Bůh udělat to, co dělal vždycky: poslat na Zemi své posly, aby hlásali jeho vůli a vyzývali lidstvo ke změně.

Bruno Gröningovi tu připadla úloha, aby pomáhal trpícím, nemocným a churavým, aby je zbavil jejich nouze a aby všechny lidi povolal k velkému obratu, k velké změně.

Tomuto prostému muži z Gdaňska byly základní zákony života hluboce a důvěrně známé. Znal všechny souvislosti a vzájemné působení mezi duchem a hmotou, věděl, čím je nemoc vyvolána a jak je možno se jí zbavit. Především však v sobě nesl jedno, co v dnešní době už nacházíme stále řidčeji: Lásku k Bohu.

Neobjasňoval lidem pouze příčiny nemocí, nýbrž jim i pomáhal, přestože to pro něho znamenalo mnoho odříkání, mnoho nepřátelství, výsměchu a pošklebků. Spása jeho spoluobčanů tím, že je zbaví veškeré nouze, mu byla důležitější, než osobní, vlastní štěstí.

„Dejte mi své nemoci! Dejte mi své starosti! Vy si s tím vším neporadíte. Ponesu je za vás. Moje bedra jsou široká.“

A nejenom, že to říkal, on také tak jednal, jak dokazují nespočetné zprávy o úspěchu. Co je však udivující, že i dnes, desítky let po jeho smrti, tak jedná i nadále. Vyléčení neustávají.

Tato kniha chce působení Bruno Gröninga dosvědčit. Hovoří o životě, učení a díle tohoto člověka a rovněž objasňuje, co vlastně uvedl do pohybu. Sahá však i o něco dále a neukazuje pouze to, jak nemoci skrze něho mizí, nýbrž učí lidi i to, jak mají zvládat svůj život, jak ho mají udělat šťastným. Toto je vlastně ten pravý cíl Bruno Gröninga.

„Lidé mne oslovují mistře, ale kdo je vlastně mistr? Ten, kdo své řemeslo dokonale ovládá. Existují mistři zámečníci, krejčí, truhláři atd. Přeji si, abyste se stali ‚mistry života!‘“

Každý jednotlivec by měl ve svém denním životním boji dobře obstát a neměl by na sebe vztahovat nic zlého. Měl by správně vyřešit všechny životní situace a měl by dobro uvádět v činy. Bruno Gröning volal lidstvo k tomu, aby bralo velmi vážně přikázání o lásce k bližnímu a aby ve všech lidech vidělo děti Boží. Všichni lidé náleží k sobě, nemají se vzájemně pobíjet a mezi sebou válčit. Kdyby si to lidé vzali k srdci a své bližní skutečně milovali a pomáhali jim, tak by to na Zemi vypadalo docela jinak. Mnoho velkých celosvětových problémů dnešní doby by se vyřešilo samo od sebe. Lidé musí jenom svým bližním důvěřovat, musí je ctít a milovat a musí prosit Boha o Jeho požehnání. Pak by začalo docházet k proměně, kterou si ještě dnes nedokážeme ani představit. A až tam chce Bruno Gröning lidstvo dovést. Uzdravení je tím prvním krokem, avšak cesta vede dál a má pouze jeden cíl: dokonalé spojení s Bohem!

I. ČÁST:

OSOBNOST BRUNO GRÖNINGA

Sotva nějaké jméno vzbudilo v padesátých letech tolik pozornosti, jako jméno Bruno Gröninga. Sotva které dění vyvolávalo tolik rozporuplných reakcí, jako dění kolem Bruno Gröninga. Jedněmi byl milován a ctěn, druhými byl nenáviděn a potírán. Pro jedny byl po neúspěšných pokusech nejrůznějších lékařských instancí poslední nadějí. Pro druhé byl velkým nebezpečím, které hrozilo zbourat jejich obraz světa, po celá staletí pečlivě utvářený vědeckými výzkumy.

Co byl zač tento Bruno Gröning, že kvůli němu plály emoce v tak silném měřítku? Jedni padali na kolena, druzí sahalí po meči. U sotva kterého jiného člověka jeho doby leželo „Hosanna“ a „Ukřížuj!“ v reakcích světa tak blízko sebe.

Bruno Gröning je fenomén, který stojí za to prozkoumat

1.kapitola: Jeho život

Když psaly v květnu roku 1949 noviny o „zázračném doktorovi z Herfordu“, měl už Bruno Gröning za sebou cestu požehnanou ovocem zkušeností, ovšem vydlážděnou tvrdým odříkáním.

Dětství a mládí

Bruno Gröning se narodil 30. května 1906 v Gdaňsku-Olivě jako čtvrté ze sedmi dětí manželům Augustovi a Margaretě Gröningovým. Ti zaznamenali výjimečnost svého syna už velmi brzy. Někdy se stalo, že když přišel otec z práce domů a velmi hřmotně nadával, ozvaly se pojednou z pokoje kojence silné hlasy. Když se zděšení rodiče podívali do pokoje, všechno zase utichlo a maličký ležel klidně ve své kolébce. Otec pak zanechal svého hřmotného chování a po domě chodil ve vši tichosti. Takové a jim podobné události ale chlapce odcizovaly rodičům a sourozencům. Otec se dokonce vůbec necítil ve své kůži, měl velmi podivný pocit. Čím byl Bruno starší, o to cizeji svému okolí připadal. Egon Arthur Schmidt píše v knize „Die Wunderheilungen des Bruno Gröning“ (Zázračná vyléčení Bruno Gröninga) toto:

„Bruno Gröning [...] měl v rodině přezdívku ‚fantasta‘. Často se o tom zmiňoval a když to někdy v žertu připomněl svým sourozencům, sehnuli ve studu hlavu. Jeho nejstarší bratr Georg obzvláště vyzdvihoval tu skutečnost, že Bruno nikdy na sourozence nežaloval, ani tehdy ne, když se proti němu stáhli do komplotu a on tím trpěl.“

Odpuzován tvrdostí svého okolí, utíkal malý Bruno čím dál častěji do přírody. Víc, než lidmi se cítil přitahován zvířaty, stromy a keři. Mnohdy zmizel v blízkém lese na celé hodiny.

„Tam jsem zažíval Boha. V každém keři, v každém stromě, v každém zvířeti a dokonce i v kamenech. Všude jsem mohl po celé hodiny – žádný pojem času pro mne neexistoval – stát

a přemítat a vždycky mi bylo tak, jakoby se můj vnitřní život rozšiřoval až do nekonečnosti.“

Divokých bitek svých vrstevníků se nezúčastňoval. Proto se mnohdy stával objektem zlých vtipů a za to, že byl jiný, než ti ostatní, od nich si vysluhoval bití a různé tresty.

S postupem času se v osobnosti Bruno Gröninga začalo projevat to, pro co později získal označení „zázračný doktor“: V jeho přítomnosti se uzdravovala zvířata i lidé. Obzvláště během první světové války vyhledával lazarety, ve kterých býval velmi vítaným hostem. Zranění se v jeho přítomnosti cítili velmi dobře a mnoho z nich se uzdravilo. Nemocní také vzkazovali jeho matce, aby k nim přišla s malým Brunem na návštěvu. V rodině a v kruhu známých byla „uzdravovací“ schopnost chlapce s radostí přijímána.

Bruno Gröning píše ve svém životopise:

„Už když jsem byl dítětem, cítili se v mé přítomnosti nemocní lidé zbaveni svých potíží a děti i dospělí se při rozčílení nebo hádce jen na základě několika mých slov zcela uklidnili. Už jako dítě jsem sám zjistil, že zvířata, která platila za bojácná nebo za zlá, se v mé přítomnosti chovala velmi mile a krotce. Můj vztah k rodičovskému domu byl oproti tomu velmi zvláštní a napjatý. Brzy jsem usiloval o to, abych se osamostatnil, abych se dostal z tohoto prostředí ‚neporozumění‘ ze strany mé rodiny.“

Léta přípravy

Po ukončení základní školní docházky pátou třídou se začal Bruno Gröning učit kupcem. Toto učení však musel po dvou a půl letech na naléhání otce přerušit. Otec byl zednickým předákem a chtěl, aby se jeho syn také vyučil stavebnímu řemeslu. Nechal ho učit truhlářem, ale ani to Bruno nedokončil. Hospodářské zmatky poválečného období způsobily, že čtvrt roku před závěrem učebního procesu musela firma, u které se Bruno učil, pro nedostatek zakázek zavřít. V následující době se pak živil nejrůznějšími činnostmi. Téměř dva roky vedl vlastní stavební a truhlářskou dílnu, pak byl zaměstnán jako příležitostný dělník, jistou dobu byl doručovatelem telegramů a slaboproudým elektromontérem. Egon Arthur Schmidt píše o tomto jeho období toto:

„Různí jeho kolegové z práce mi o jeho šikovnosti vyprávěli jako o nějakém zvláštním znamení. Dařila se mu každá práce, kterou vzal do ruky, ať už opravoval hodiny, rozhlasové přijímače nebo byl zaměstnán jako zámečnick. Technické věci mu šly obzvláště dobře. Nikdy se nezalekl ani těch nejhrubších a fyzicky nejnáročnějších prací. Jako přístavní dělník táhl za provaz zrovna tak, jako kdokoliv z jeho kumpánů. Z námahy nedělal nikdy žádnou vědu. Patřilo to k cestě, která ho vedla skrze všemožné hlubiny až do výšin. Jedno staré čínské přísloví říká: ‚Kdo neprošel bahnem, nemůže se stát svatým.‘ Existuje o tom dostatečné množství svědectví jeho bývalých kolegů. Jedno z nich se ke mně dostalo teprve před nedávnem. Jednoznačně z něj vyplývá, že jeho pisateli zůstal Bruno Gröning po společné jednorůční spolupráci v paměti jako ten nejlepší a nejslušnější kamarád, kterého kdy měl.“

V jedenadvaceti letech se Bruno Gröning oženil, ale jeho paní pro něho neměla vůbec porozumění. Chtěla ho vtlačit do těsnoty konzervativního měšťáckého rodinného života a jeho léčení považovala prostě za „vrtochy“. Synové Harald a Günter, narození v letech 1931 a 1939, zemřeli oba ve věku devíti let. Přestože v té době už nespočetné množství lidí obdrželo pomocí Bruno Grö-

ninga vyléčení, nevěřila Gertrud Gröningová na léčivou sílu svého manžela a děti raději svěřila lékařům. Ti jim ovšem nemohli pomoci. Oba chlapci zemřeli v nemocnici; Harald v roce 1939 v Gdaňsku, Günter v roce 1949 v Dillenburgu. Pro Bruno Gröninga to byly těžké osudové rány. Ještě po letech ho přivádělo k slzám, když o svých synech mluvil.

Období mezi světovými válkami bylo pro něho přípravou na pozdější působení. Musel udělat mnohou hořkou zkušenost, aby chápal lidi v nejrůznějších životních situacích a aby se mohl cítit do jejich zoufalství.

Za druhé světové války byl v roce 1943 povolán do Wehrmachtu. Došlo ke třenicím a bylo mu vyhrožováno válečným soudem, protože odmítal střílet do lidí. Pak se ale přece jen dostal na frontu. Byl zraněn, upadl do ruského zajetí a v roce 1945 přišel jako tzv. odsunutý (když Gdaňsk připadl Polsku – pozn. překl.) do tehdejšího západního Německa.

Chování Bruno Gröninga v období války bylo silně ovlivňováno přáním pomáhat druhým. Dokonce na frontě využíval každé příležitosti k tomu, aby se zasazoval nejenom za své kamarády, nýbrž i za civilní obyvatelstvo.

V jedné ruské vsi umožnil obyvatelstvu, ohroženému hladem, přístup k armádním zásobám potravin. V zajetí vymohl pro své kamarády lepší ošacení, lepší stravu a lepší ubytování. Nespočtu těch, kteří trpěli otoky z hladu, pomohl k vyléčení. V hrůzách války nezabil ani jednoho jediného člověka, ale nespočtu lidí pomohl.

V prosinci roku 1945 byl ze zajetí propuštěn, vybudoval si novou existenci v hessenském Dillenburgu a přivedl tam i svou rodinu. Poté, co zemřel i jeho druhý syn a manželka mu chtěla v jeho veřejné činnosti pro druhé ze všech sil zabránit, od ní odešel. Cítil se být zavázán k tomu, aby léčivé síly, kterými disponoval, zpřístupňoval všem lidem. Říkal:

„Nepatřím pouze jednotlivci, patřím celému lidstvu.“

Počátkem roku 1949 vedla jeho cesta do Porúří. Na základě zpráv některých vyléčených se o něm dozvíдалo stále víc lidí. Stěhoval se

z jednoho domu do druhého, vždycky tam, kde ho bylo zapotřebí, kde ho nemocní prosili o pomoc. Tak působil v malém okruhu a až do chvíle, kdy v březnu roku 1949 přijal pozvání jednoho herfordského inženýra, aby navštívil jeho syna.

„Zázračný doktor z Herfordu“

Devítiletý Dieter Hülsmann byl už po nějakou dobu upoután na lůžko. Trpěl progresivní svalovou dystrofií a žádný z lékařů ani profesorů, na které se jeho rodiče obrátili, mu nebyl schopen pomoci. Poté, co se chlapce ujal Bruno Gröning, mohlo dítě zase chodit. Inženýr Hülsmann, dojat náhlým uzdravením svého syna, poprosil Bruno Gröninga, aby u nich zůstal jako host. Chtěl pozvat ještě jiné nemocné, kterým by mohl tento zázračný muž pomoci.

Bruno Gröning tuto nabídku přijal a den za dnem dopomáhal stále většímu počtu lidí k uzdravení. Netrvalo dlouho a o podivuhodném dění kolem Gröninga se mluvilo široko daleko. Noviny referovaly o „zázračném doktorovi“, rozhovory o něm byly v tehdejší v britské okupační zóně na denním pořádku. Tisíce lidí proudily k Wilhelmovu náměstí a obléhaly dům.

Manfred Lütgenhorst z mnichovských novin „Münchner Merkur“ psal dne 24.června 1949 mimo jiné toto:

„Když jsem dopoledne okolo 10.30 hod. přijel do Herfordu, stálo před malým dvouposchodovým domem možná až tisíc lidí. Byl to nepopsatelný obraz bídy a utrpení. Nesčetní ochrnutí na vozíčkách nebo nesení svými příbuznými, slepí, hluchoněmí, matky s retardovanými a ochrnutými dětmi, staré babičky i mladí muži, všichni se tlačili dopředu a sténali. Téměř sto aut, nákladáků a autobusů parkovalo na tomto místě. Mnozí příchozí vážili cestu z velkých dálek.

„Věříte, že budete uzdraveni?“ ptal jsem se nemocných. Přikyvovali. „Měl jste tu být včera“, odpověděl mi jeden. „Pan Gröning byl ve Viersenu v Porýní a tady na tomto dvoře stálo

pět ochrnutých a ti pak šli zdraví domů. Vyléčení na dálku – na tomto dvoře.‘ Ostatní to dosvědčili.

Šel jsem dál množstvím lidí a stenografoval tato podivuhodná vyprávění. Bylo jich tolik, že by stačila zaplnit celou knihu. Když jsem si zapálil cigaretu, řekl mi mladý muž, stojící vedle mne: ‚Prosím, prodejte mi jednu!‘ Měl na sobě uniformu a vypadal jako někdo, kdo se vrátil do vlasti z Ruska. Dal jsem mu jednu cigaretu. Zapálil si a řekl rozpustile: ‚Vidíte, mohu teď dělat všechno sám.‘ Přitom pohyboval pravou paží i se všemi prsty a pravou nohou. ‚Jste taky jeden z těch, které Gröning vyléčil?‘ zeptal jsem se. ‚Ano, byl jsem v Rusku a ochrnul jsem tam na pravou stranu. Pan Gröning se ma mně podíval a teď jsem zase úplně zdravý, pořád to ještě nemůžu pochopit.‘ Šťastně pohupoval svými končetinami.

Namířil jsem si to ke skupině, která se nakupila kolem jedné bělovlasé, asi čtyřicetileté ženy. ‚Přirozeně,‘ slyšel jsem tuto ženu říci, ‚jsem i já panem Gröningem uzdravena. Měla jsem obrovské žaludeční vředy, byla jsem čím dál hubenější a vyzáblejší a bolestmi jsem nemohla už ani spát. Bylo nás u Gröninga dvanáct. [...] Podíval se na mě a já měla pocit, jakoby ty vředy padaly k zemi jako kameny. Od té doby nemám žádné bolesti, přibývám na váze a rentgenové snímky, které jsem si nechala udělat, dokazují, že žaludeční vředy zmizely. Dala jsem se k dispozici lékařské prověřovací komisi. A mohu vám říci, ti se panečku divili!‘ Pak pokračovala: ‚Ale to ještě není nic. Minulý týden tu stál na dvoře jeden slepý muž. Čekal tu více dní a nocí. Protože sem chodím často, byl mi nápadný. Bylo mi ho líto a pozvala jsem ho na jídlo. ‚Ne,‘ bránil se. ‚Nesmím propást ten okamžik, kdy pan Gröning vyjde ven.‘ Tak jsem mu přinesla housku a řekla jsem mu, že se postarám o to, aby se dostal na nádraží. ‚Nepotřebuji nikoho, protože na nádraží si budu moci dojít sám.‘ A pak jsem to zažila na vlastní oči. Pan Gröning přišel a ten mladý muž začal křičet: ‚Zase vidím!‘ Skutečně, ten závoj z jeho očí byl pryč. Popsal mi, jakou držím v ruce tašku. Řekl: ‚Tam jede auto a má tu a tu poz-

návací značku.‘ Úplně sám našel cestu na nádraží. Všichni, co stáli kolem, plakali radostí.‘ “

Netrvalo dlouho a úřady – především zdravotní úřad – se začaly tímto případem zabývat. Byla utvořena prověřovací komise a Bruno Gröning obdržel zákaz léčení.

Někteří vlivní lékaři byli jeho vyslovenými nepřáteli. Uvedli do pohybu všechno, co mu mohlo jeho působení znemožnit a požadovali, aby se podrobil vědeckému přezkoumání svých léčitelských schopností. Jaké smýšlení se však za tímto zákazem skrývalo, vyplývá jasně z následujících výpovědí zúčastněných lékařů: „Gröning může dokazovat co chce, stejně dostane zákaz léčení.“ „Zabývat se Gröningem znamená porušit čest lékařského povolání.“

Koncem června musel Herford definitivně opustit. Všechny jeho snahy o získání povolení k léčitelské činnosti ztroskotaly.

„Fenomén Gröning“ a věda

Přibližně ve stejnou dobu začali lékaři spolupracovníci časopisu „Revue“ přezkoumávat Gröningovy léčitelské úspěchy. Marburský psycholog a lékař prof.dr.H.G.Fischer jel se zvláštním štábem korespondentů do Herfordu. Vedl tam rozhovory s vyléčenými a s překvapením musel konstatovat, že Gröningova „metoda“ byla skutečně úspěšná. Z toho důvodu se také „Revue“ rozhodla přispět k vědeckému objasnění „fenoménu Gröning“. Na heidelbergské univerzitní klinice měla být „léčebná metoda“ tohoto „zázračného doktora“ přezkoumána.

Bruno Gröning přistoupil na návrhy profesora Fischera, který mu přislíbil v případě příznivých výsledků pokusů vystavit patričné dobrozdání. Gröning doufal, že tak našel cestu ke svobodnému působení.

Pokusy začaly 27.července. Osoby, na kterých měl Gröning své „umění“ dokázat, byly vybrány z okruhu víc než 80 tisíc nemocných, kteří se na něho obrátili dopisy. K tomu přistoupili ještě někteří pacienti z heidelbergské kliniky Ludolfa Krehla. Všichni byli pečlivě prohlédnuti a obdrželi přesné diagnózy. Poté přistoupili ke Gröningovi, který měl na nich nechat působit „svou metodu“. Lékaři byli neustále přítomni. Byli svědky toho, jak nemoci do určité míry spontánně mizely. Kontrolní vyšetření, prováděná na klinice, pak potvrdila tato vyléčení. Mezi uzdravenými byli i lidé, trpící např. také nevléčitelnou Bechtěrevovou nemocí.

V jednom předběžném dobrozdání, otištěném v časopise „Revue“, prohlašuje prof.dr. Fischer důrazně, že Bruno Gröning není žádný šarlatán, nýbrž že je od přírody nadaný lékař duší. Tím se pokusil ze svého hlediska ozřejmit „fenomén Gröning“, aniž by ho ovšem vysvětlil.

Konečné znění tohoto dobrozdání mělo být vyhotoveno až po zhodnocení všech výsledků. Bruno Gröning byl ujištěn, že mu bude definitivně uvolněna cesta k jeho dalšímu působení. Mezitím mu předložili páni profesori Fischer a von Weizsäcker, kteří byli patrony těchto pokusů, návrh. Chtěli zřídit sanatoria, ve kterých by působil

po boku lékařů. Vedení těchto sanatorií a výběr pacientů by měli na starosti oni sami. Bruno Gröning k tomu později uvedl:

„Finanční a jiné podmínky, které mi pan profesor F. předložil, byly pro mne absolutně nepřijatelné. Přirozeně jsme vedli o této záležitosti mnoho rozhovorů, také s těmi pány, kteří chtěli celé dílo financovat. Musel jsem ale návrhy pana profesora F. odmítnout, protože:

1. nedisponuji žádnými penězi, ani v nejmenší míře, takže nemohu převzít žádné finanční povinnosti. Nemohl bych je splnit;
2. nikdy jsem nepomyslel na to, že bych z celého tohoto záměru dělal nějaké obchody.

Proto to byly pro mne všechno nemožné požadavky. Chtěl jsem dělat jen to, jak mi to určuje mé poslání: Pomáhat hledajícím lidem a dát se k dispozici lékařům a psychoterapeutům, ale nikdy ne obchodovat.“

Odmítavý postoj Bruno Gröninga způsobil, že profesori o něho ztratili zájem. Slíbené dobrozdání mu nikdy nevystavili. Namísto možnosti svobodného působení přišly jen další překážky. V průběhu vyšetřování létaly vzduchem výrazy jako „ošetřování“, „pacient“ atd. Gröningovo působení se tak ocitlo ve stejné škatulce jako „lékařská činnost“. Tím se otevřela cesta ke konfliktu se zákonem o léčitelství.

Traberhof

Po skončení heidelbegrských vyšetřování se Bruno Gröning vydává v srpnu 1949 do jižního Německa. Aby unikl veškerému ruchu kolem své osoby, stahuje se na jeden soukromý statek v blízkosti Rosenheimu. Nejprve se mu daří uchovat místo svého pobytu v tajnosti, ovšem poté, co se o něm dozvědí novináři, začíná opět nápor davů. K Traberhofu proudí v jednu dobu denně až 30.000 lidí. Tisk, rozhlas i filmový týdeník Wochenschau přinášejí pravidelné reportáže. Vzniká

dokonce film s názvem „Gröning“, který dokumentuje veškeré dění kolem něho.

Časopis „Zeitungsblitz“ referuje ve druhém zářijovém týdnu roku 1949 ve svém zvláštním vydání:

„Mezitím se shromáždilo víc než deset tisíc lidí, kteří po hodiny čekali ve žhnoucím vedru na ten velký okamžik, kdy Gröning vystoupí na balkón, začne hovořit k davu a vyzářovat svou léčivou sílu. Lidé stáli natěsnaní na sebe, aby se jim mohlo v plné míře dostat co nejvíce z jeho ‚léčivých paprsků‘. A tu se začaly projevovat reakce u těžce nemocných na invalidních vozících a židlích nebo stojících na periférii. Poloslepí začali opět vidět, postižení zvedat a pohybovat svými dosud strnulými údy. Stovky lidí hovořily o zesílených bolestech na postižených místech, o tahu, píchání a brnění, o pocitu nepopsatelné ‚lehkosti‘ nebo o náhle zmiznuvších bolestech hlavy.“

K takovým scénám docházelo nejen na Traberhofu. Všude, kde se Gröning objevil, obklopoval ho rychlostí větru nesčítelný počet nemocných. Anita Höhne popisuje dění kolem Gröninga ve své knize „Geistheiler heute“ (Duchovní léčitelé dnes) takto:

„Už když Gröning oznámil svůj příchod, začaly poutě. Typické byly scény, které pozoroval žurnalista Rudolf Spitz při jedné návštěvě Gröninga v září roku 1949 v Mnichově:

„V 19 hod. stály tisíce lidí v ulici Sonnenstrasse. Stály tam i ve 22.30 hod. Během pěti let války jsem zažil mnoho, nikdy jsem však nebyl více otřesen, než v těchto čtyřech hodinách, ve kterých jsem seděl naproti Bruno Gröningovi a viděl jsem tu děsivou přehlídku bídy a utrpení. Davem se k němu protlačovali epileptici, slepci a ochrnutí o berlích. Matky mu zvedaly své ochrnuté děti před oči. Byli tam i lidé v bezvědomí, rozléhal se křik, zapřísahající volání o pomoc, prosby, přání, hluboké vzdychání.“

Zástupy nemocných a ochrnutých na nosítkách pozoroval na Traberhofu u Rosenheimu i další mnichovský žurnalista, dr.Kurt Trampler. Přišel tam jako reportér novin ‘Münchner

Allgemeinen'. Byl to chladný žurnalista, který zachycoval pouze to, co sám viděl a slyšel:

„Z balkónu se ozývá hlas, který není hlas Gröningův. Spěcháme k oknu. Ke shromážděným hovoří mnichovský policejní prezident Pitzer. Sděluje, že v Gröningově přítomnosti se zmírnil jeho ischias, který ho trápil už léta. Pilzer není určitě mužem, který má sklony k nějakým přecitlivělým představám, ale to, co pozoroval sám na sobě, to může dosvědčit. Teď se ke Gröningovi hlásí i veřejně a poslanec strany CSU Hagen ho následuje se stejným prohlášením.“

Také bavorské úřady byly Bruno Gröningovi nakloněny. Mnichovské noviny „Münchener Merkur“ referovaly dne 7.zář 1949 pod nápisem „Blahověle vůči Gröningovi“ takto:

„Ministerský předseda dr. Ehard prohlásil v pondělí na tiskové konferenci, že by se nemělo působení takového ‚mimořádného jevu‘, jako je Bruno Gröning, nechat ztroskotat na paragrafech. Podle jeho mínění by umožnění Gröningova působení v Bavorsku nemělo znamenat žádnou potíž.

Bavorské státní ministerstvo vnitra dává při redakční uzávěrce ve známost toto: „Předběžné prověření léčitelské činnosti Bruno Gröninga došlo k závěru, že jde o svobodnou činnost z lásky a v tomto rámci není zapotřebí žádného povolení podle zákona o léčitelství“.

Na Traberhofu bylo kolem Gröninga mnoho povyku. Nacházelo se tu velké množství všelijakých kšeftmanů, kteří chtěli z jeho schopností vytloukat kapitál. Škodili jeho pověsti a vážnosti a způsobili i ochlazení ze strany úřadů.

Když už byl tento stav neudržitelný, stáhl se Gröning do bavorských hor. Chtěl vyhovět nabídkám k vybudování sanatorií. Jeho cílem bylo zřídit taková zařízení, ve kterých by se lidem dostalo v uspořádaných poměrech uzdravení. Lékaři měli dělat předběžná vyšetření před vyléčením a kontrolní vyšetření po uzdravení podle heidelbergského vzoru a všechna vyléčení se měla lékařsky dokumentovat.

Kšeftaři kolem Gröninga

Jeden takový návrh mu udělal Otto Meckelburg, obchodník z Wangerooge. Z vděčnosti za vyléčení své manželky chtěl Gröningovi pomoci a předložil mu konkrétní plány k vybudování sanatorií. Bruno Gröning na jeho návrh přistoupil a Meckelburg se stal jeho „manažerem“. Na konci prosince se vydali do Wangerooge. Tady hovořil Gröning na akcích, které organizoval Meckelburg a vyvolal mnoho vyléčení. Věnoval tomuto bývalému komandantu koncentračního tábora plnou důvěru. V jednom dokumentovaném prohlášení ze dne 8.ledna 1950 ve Wangerooge vložil budoucnost svého působení zcela do rukou Meckelburgových:

„Pan Gröning prohlašuje, že je srozuměn s tímto plánem pana Meckelburga a že se zavazuje dát svou osobu plně k dispozici k dosažení tohoto účelu, že bude podporovat pana Meckelburga při zamýšleném založení spolku, že bude tento spolek podporovat při jeho pozdější činnosti a že bude i jinak dělat ze svých plných sil všechno, co má shora jmenovaným účelům sloužit.

Tuto povinnost převezme pan Gröning jak vůči panu Meckelburgovi osobně, tak i vůči vznikajícímu spolku s výše jmenovanými cíli.

Pan Gröning se zavazuje též k tomu, že tuto podporu nepřevéde na žádnou jinou osobu ani na žádný jiný okruh osob. Svoji činnost bude vykonávat pouze v rámci svazu a pouze se souhlasem pana Meckelburga.“

Ještě v lednu založil Meckelburg „Svaz ke zkoumání Gröningových léčebných metod“. On sám se stal vedoucí tohoto spolku a určil si plat 1000,-DM měsíčně. Bruno Gröning nedostal žádné peníze. Meckelburg své sliby nedodržel. V Gröningovi viděl pouze pramen peněz a označoval ho posměšně za svého „nejlepšího koně ve stáji“. Nemocní ho nezajímali. Touto smlouvou si Gröninga uvázal k sobě a ten musel dělat to, co on od něho vyžadoval.

Teprve v červnu 1950 se Gröningovi podařilo se od Meckelburga odloučit. Ten mu sliboval pomstu: „Toho Gröninga dostanu na kolena, zpřelámu mu všechny kosti.“

Návazně na to spolupracoval Gröning po několik měsíců s mnichovským léčitелеm Eugenem Enderlinem. Ten obdržel na Traberhofu vyléčení a nabídl Bruno Gröningovi, že může v jeho ordinaci dělat své přednášky. Avšak i z Enderlina se vyklubal kšeftař. Nešlo mu o to, aby pomáhal nemocným, nýbrž o to, aby z „fenoménu Gröning“ vytloukl kapitál. Na konci roku se Gröning od něho odloučil. Další jejich spolupráce z roku 1952/53 ztroskotala ze stejných důvodů.

V následujícím období přednášel Gröning na ubytovně Weikersheim v Gräfelfingu. Žurnalista dr.Kurt Trampler ho vzal k sobě a organizoval shromáždění. Znal Gröninga už z podzimu roku 1949. Tehdy přišel jako zpravodaj jedněch mnichovských novin na Traberhof a tam se mu neočekávaně dostalo vyléčení nohy. Z vděčnosti napsal knihu „Die grosse Umkehr“ (Velký obrat) a na úřadech se za Gröninga zasazoval.

Podobně jako i za Enderlina, byly přednášky v Gräfelfingu velmi dobře navštěvovány. Děla se neuvěřitelná uzdravení. Avšak i spojení s Tramplerem zaniklo. Jednoho dne začal věřit tomu, že se toho od Gröninga naučil už dost, odloučil se od něho a osamostatnil se sám jako duchovní léčitel.

Podvodníci jsou trpěni

Stále znova se kolem Bruno Gröninga objevovali noví lidé pod záminkou, že mu chtějí pomáhat. Mnoho z nich se však zajímalo pouze o to, aby z jeho schopností udělali obchod. Zdálo se, že Gröning takové lidi k sobě přímo neodolatelně přitahuje. Jestliže tito pak svých cílů nedosáhli nebo se Bruno Gröning s nimi rozešel, pokoušeli se úporně přinutit ho k placení pomocí zdoluhavých soudních procesů.

Tak se např. zachovala i paní Hülsmannová. Když zjistila, že na Bruno Gröningovi nic nevydělá, podala na něho žalobu u pracovního soudu. Nechala si započítat dobu jeho pobytu u nich doma, který mu původně se svým manželem sama bezplatně nabídla, jako dobu pracovní a požadovala za ni dodatečně mzdu. Bruno Gröning jí pak musel až do své smrti splácet měsíční splátky. A to nebyl jediný případ. Podobným způsobem ukázali někteří jeho bývalí spolupracovníci svou pravou tvář.

Proč však nechal Bruno Gröning tyto domnělé pomocníky přijít tak blízko k sobě? Proč si je nedržel dále od těla?

Ve své přednášce 31.srpna 1950 v Mnichově se k této otázce vyjádřil takto:

„Až dodnes lidé neodolali pokusům vydělávat na vědění a schopnostech tohoto malého muže peníze. Věřili tomu, že tu našli zlatý důl a měli do určité míry i možnost vydělat si peníze. Užitek z toho ale díky Bohu neměli. I takoví lidé musí existovat, aby se ukázalo, jaké to je, když člověk jde přes mrtvoly a neptá se, jestli bude nemocnému pomoženo nebo ne. Jsou takoví lidé, kteří jdou opravdu přes mrtvoly. Nic to s nimi nedělá, když vidí někde ležet nemocného. Na to se tito lidé nikdy neptali, zato však nevynechali žádnou příležitost k tomu, aby se dostali do mé blízkosti. Já vím, tu a tam někdo prohodí otázku: když ten muž toho tolik ví, jak to, že toto nevěděl? Třeba opravdu nic neví. Jestli něco vím a kolik toho vím, to se budete pomalu, ale jistě dovídat sami. Ale toto tak muselo být. Tento materiál mi chyběl k tomu, abych vám všem mohl uvolnit cestu.“

Grete Häusler popisuje ve své knize „Tady je pravda o Bruno Gröningovi a kolem něho“ následující událost:

„Když jsem při jednom rozloučení přála Bruno Gröningovi všechno nejlepší a řekla jsem: ‚Pane Gröningu, přeji Vám, abyste mohl působit v klidu a aby se k Vám nedostal žádný nečestný spolupracovník‘, odpověděl mi k mému velkému úžasu: ‚Úplně špatně, tak to musí být!‘ Tenkrát jsem tomu vůbec nerozuměla, ale on mi vysvětlil, proč to tak

všechno musí dělat a proč to musí všechno vydržet. Tím mi vyjevil jedno velké tajemství:

„Vím, co v sobě každý člověk nosí. Kdybych však lidem řekl, že toto je podvodník a zloděj, tak by mi nikdo nevěřil. Co musím tedy dělat? Musím k sobě takové lidi přitahovat, musím je učit tomu dobrému, musím je pohnout k obratu a pak jim musím dát i příležitost ke lhaní, k podvodům a ke krádežím. Když to teď dělají i přesto, že jsem je poučil o dobru, pak každý vidí, co jsou to za lidi. Já si je nechám přijít velmi blízko k tělu, nejsem zbabělý. Pak se ale pustím do boje.“

První větší proces

V letech 1951/52 stál Bruno Gröning v Mnichově poprvé před soudem kvůli nedovolenému výkonu léčitelské činnosti. Ještě v roce 1949 považovalo bavorské ministerstvo vnitra jeho práci za svobodnou činnost z lásky, nyní ji ovšem hodnotilo jako léčitelskou činnost v lékařském smyslu. Obžaloba se opírala o léčitelský zákon z roku 1939, který zrušil do té doby uznávanou svobodu léčitelství a vložil tento obor do rukou nacionálně socialistických lékařů. Bruno Gröning byl jak v první, tak i v druhé instanci obžaloby zproštěn. Předseda Zemského soudu Mnichov uvedl při vyhlášení rozsudku v březnu 1952:

„Soud pokládá za nepřiměřené, aby obžalovaného odsoudil na základě jednostranného dobrozdání. Neboť je víc než pochybné, zda Gröningova činnost vůbec podléhá léčitelskému zákonu. Tato činnost spadá do oblasti, která je dnes ještě velmi málo probádaná.“

V odvolacím řízení bylo zproštění žaloby sice potvrzeno, ale působení Bruno Gröninga bylo jasně označeno jako léčitelská činnost ve smyslu příslušného zákona:

„Obžalovaný prováděl tímto bez povolení a bez toho, aby byl objednan jako lékař, činnost ke zjišťování, léčení nebo mírnění

nemocí, chorob nebo jiných tělesných škod u lidí. Na tuto činnost je nutno dívat se jako na léčitelskou ve smyslu zákona o léčitelství.[...]

Obžalovaný však nemůže být odsouzen, poněvadž se nacházel vzhledem k objektivnímu atributu skutkové podstaty výkonu léčitelské činnosti v omylu, vylučujícím vinu a nejednal tedy úmyslně.“

Poněvadž “omyl, vylučující vinu”, ve kterém se Bruno Gröning měl nacházet, konstatoval soud svým rozsudkem, výsledkem byl i přes zproštění žaloby zákaz dalšího léčení. Od této chvíle musel Bruno Gröning vzít na vědomí, že jeho činnost je vykonávání léčitelství ve smyslu léčitelského zákona a jako taková je mu zakázána. Skutečné souvislosti jeho působení, které nemá s léčitelskou činností v lékařském slova smyslu nic společného, nikdo nerozpoznal.

Gröningovy pilulky

Bruno Gröning musel hledat nové cesty, které by mu umožnily svobodné působení. Chtěl pracovat legálně v uspořádaných poměrech a vyhnout se jakémukoliv konfliktu s léčitelským zákonem. Byl dokonce ochoten složit léčitelské zkoušky, avšak jeho žádost byla s velmi pochybným odůvodněním zamítnuta.

Jednu celkem dobrou možnost, jak se přes všechny překážky dostat k lidem, mu skýtala nabídka Rudolfa Bachmanna na založení „biologicky-dynamické laboratoře“. Bachmann v ní chtěl podle jednoho starého domácího receptu zhotovovat z léčivých bylin dvě biologické látky „G52“ a „L52“, které měl Bruno Gröning “oslovit”, tedy vložit do nich svou léčivou sílu.

Bruno Gröning na tuto nabídku přistoupil a preparáty se pak skutečně začaly vyrábět. O svém záměru promluvil 9.června 1953:

„K výrobě těchto léčivých prostředků mám k dispozici laboratoř se všemi moderními pomůckami spolu se štábem vědeckých pracovníků. Pokud vím, byla už vyrobena řada

léčivých prostředků, které zaznamenaly nebývalý úspěch. Kromě nesčetných lékařů otestovala tyto účinné látky Univerzitní klinika v Mnichově a dala jim nejlepší ohodnocení. Státní ministerstvo vnitřní proto udělilo licenci k výrobě těchto léčivých prostředků. Farmaceutický průmysl má o tyto preparáty velký zájem: zahraniční továrny chtějí převzít prodej, proslulé firmy ze Spolkové republiky Německo se nabízejí, že jednotlivé recepty odkoupí.”

Později napsal o těchto laboratorních preparátech toto:

„Pan Rudolf Bachmann mi v roce 1953 nabídl, že bude mne i mé dílo ze všech sil podporovat. On sám, pan Bachmann, [...] tyto prostředky vyráběl a chtěl mi tím, jak řekl, vytvořit finanční základnu, abych mohl své dílo (zakládání sanatorií pro lidi, hledající pomoc) financovat. Abych se dověděl, jak jsou Bachmannem vyráběné prostředky hodnoceny ze strany odborných lékařů, spojil jsem se s panem MUDr. Höchtem z Mnichova, který mne ujistil, že tyto prostředky jsou absolutně v pořádku. Na základě tohoto ujištění jsem propůjčil laboratoři své jméno, takže se jí dostalo názvu ‚Laboratorium Bruno Gröninga‘.

Pan Bachmann chtěl odbyt těchto preparátů obstarávat privátně, aby nemusel podporovat velkoobchod a mezičlánky (lékární). S tímto jeho návrhem jsem nikdy nesouhlasil a požadoval jsem, aby se preparáty prodávaly i v lékárnách. Mému požadavku pan Bachmann nevyhověl; byl navýsost horlivým obchodníkem.“

Také Bachmann se ukázal jako kšeftař, kterého zajímá jen vlastní kapsa. Bruno Gröning nemohl dobře zařízenou laboratoř disponovat a ani z projektu jako takového nic pozitivního neměl. Spíš naopak: Když Bachmann krátce nato zemřel, zanechal po sobě velké dluhy, které za něho musel Gröning vyrovnat. K tomu ještě jednou Bruno Gröning sám řekl:

„Nakonec bych chtěl ještě jednou krátce zdůraznit, že jsem - zaprvé: nikdy nepomýšlel na to, abych dělal obchody,

- zadruhé: výsledek (odbyt preparátů) se rovnal nule, neboť mě pan Bachmann svým jednáním natolik podvedl, že jsem už musel zaplatit tisíce marek a další ještě platit mám. Pan Bachmann potřeboval k zařízení laboratoře velké množství peněz. Tyto peníze byly získány formou půjček od mých přátel, což teď musím splácet. Pan Bachmann v minulém roce zemřel, nemůže tedy své povinnosti splnit. A protože po sobě nic nezanechal, jsem tu já ten jediný, který na to doplatil.“

Gröningův svaz

Aby se i přes zákaz léčení mohl dostat co možná k největšímu počtu lidí, začal Bruno Gröning již na počátku padesátých let uvádět v život první společenství. Tam pouze přednášel a veškeré své snahy obracel k tomu, aby pomoc hledajícím lidem předával svou věrouku.

Dne 22.11.1953 nechal založit v Murnau/Seehausenu „Gröningův svaz“ jako ústřední, zastřešující organizaci. Tento svaz měl být zanesen v registru spolků a měl tak Brunu Gröningovi poskytovat zákonnou ochranu pro jeho působení. Tím se mělo definitivně zabránit dalším konfliktům se zákonem o léčitelství.

Předsednictvo Gröningova svazu tvořili kromě jiných: hrabě Zepelin, hrabě Matuschka, Anny baronka Ebner von Eschenbach, vrchní stavební rada Hermann Riedinger a ředitel Konstantin Weisser. Na počátku tu byl ještě jako spoluzakladatel Rudolf Bachmann, kterého se ovšem svaz velmi brzy zbavil. Doživotním předsedou byl Bruno Gröning.

Zapisovatelem svazu se stal heidelbergský žurnalista a lektor Egon Arthur Schmidt, který byl už v Herfordu se „záračným doktorem“ v úzkém kontaktu a založil také „Kruh přátel Bruno Gröninga“. Tento spolek však nefungoval podle představ Bruno Gröninga a byl po krátké době zrušen. Tehdy se Bruno Gröning odloučil i od Schmidta, který zpronevěřil peněžní dary.

V roce 1952 se Schmidt znovu obrátil na Bruno Gröninga. Prohlásil, že svou chybu uznává a poprosil, aby mohl nadále pomáhat při výstavbě díla. Bruno Gröning ho opět přijal jako svého spolupracovníka. Tak se dostalo Schmidtovi příležitosti, aby ukázal, jestli mu opravdu leží na srdci blaho nemocných, anebo jestli mu jde jenom o vlastní finanční výhody.

V roce 1955 se Bruno Gröning odloučil od Schmidta definitivně, protože tento své smýšlení nezměnil. Pokoušel se zrovna tak jako dřív získat z Gröningových schopností vlastní výhody. Podobně jako předtím paní Hülsmannová, i Schmidt usiloval po rozchodu s Gröningem o soudní procesy proti němu. Chtěl si na něm vysoudit peníze za vlastní dobrovolnou spolupráci.

Obchodní vedení svazu převzali Konstantin Weisser a Hermann Riedinger. To se zdálo zpočátku jako velmi slibné, neboť oba byli světa znalí a jejich vzdělání mohlo přijít dílu Bruno Gröninga jen vhod. Skrývalo se tu však i nebezpečí, že mohou jednat povýšeně proti vůli prostého dělníka, který nedosahoval jejich stupně vzdělání.

S přibývajícím časem směřoval vývoj skutečně tímto směrem. Oběma mužům bylo stále více proti myslí, aby jim Bruno Gröning cokoli říkal. Zdálo se, že úplně zapoměli na to, že svaz nejenže nese Gröningovo jméno, ale že vznikl právě kvůli němu. Stále víc se pro ně stával nástrojem vlastních cílů. Původní cíl, tedy pomáhat lidem v nouzi, ztratili ze zřetele. Jakoby si nechtěli vůbec přiznat, že vyléčení působí Gröning, a ne svaz.

Tak se Gröningův svaz vyvíjel stále více v protikladu k tomu, čím měl vlastně být. Pro muže, jehož jméno nesl, se stal žalářem. Namísto toho, aby mu poskytoval volnost a zázemí, vhnál ho víc a víc do úzkých.

Velký proces

Dne 4.března 1955 podala státní prokuratura proti Bruno Grönigovi další žalobu. Opět mu bylo dáváno za vinu, že porušil zákon o

léčitelství. V dalším bodě obžaloby byl nařknut v jednom případě z usmrcení z nedbalosti.

Poté, co obdržel písemnou obžalobu, obrátil se na své přátele:

„Moji milí přátelé!

V těchto dnech uveřejnil veškerý tisk a rozhlas ve více či méně zaujaté úpravě zprávu, že mnichovská státní prokuratura II proti mně vznesla žalobu kvůli usmrcení z nedbalosti. Měl jsem jedné sedmnáctileté dívce nemocné tuberkulózou na konci roku 1949 slíbit vyléčení a měl jsem jí bránit v tom, aby vyhledala léčebné sanatorium a lékařskou pomoc. Nesu prý na smrti tohoto mladého děvčete vinu.

Kdo četl tuto zprávu s jasným rozumem nebo kdo ji tak slyšel, ten určitě pozná, co se tím zamýšlí: Vnést zmatek mezi mé přátele a odradit všechny pomoc hledající od toho, aby se zabývali jak našimi snahami, tak mým učením. Všemi prostředky se pokoušejí stavět překážky mým aktivitám, aktivitám Gröningova svazu a i aktivitám vašim.

Samozřejmě, že se věci mají úplně jinak! Moji přátelé, nemám zapotřebí vám něco dlouze vysvětlovat. Víte sami nejlépe, že žádná vyléčení neslibuji a že nikdy neodrazuji od lékařského ošetřování. V roce 1952 jsem byl zproštěn žaloby. Není to podivné, že tento ‚případ Kuhfuss‘, který se udál už na konci roku 1949, nebyl otevřen už tenkrát, přestože byly všechny podklady k dispozici?

Není to nápadné, že líčení obnoveného procesu proti mně začínají v době, kdy se veřejnost dověděla o založení Gröningova svazu 22.11.1953 v Murnau? Od ledna 1954 jsou totiž mnozí vedoucí místních společenství, přátelé i členové svazu vyslýcháni policií a sledováni.“

Přípravy procesu se táhly dlouho přes dva roky. Obhajoba Bruno Gröninga byla značně ztížena, protože soud odmítl téměř všechny svědky, kteří mohli mluvit v jeho prospěch, zatímco svědky obžaloby připustil. Byli mezi nimi i dva bývalí Gröningovi spolupracovníci: Eugen Enderlin a Otto Meckelburg. Obzvláště Mek-

kelburg – v prvním procesu ještě jako spoluobžalovaný – se nyní obrátil nápadně ostrým způsobem proti Gröningovi. Nasadil všechny páky k tomu, aby mu uškodil.

V bodu obžaloby, týkajícím se usmrcení z nedbalosti, hrál rozhodující roli. Šlo o případ, který se odehrál v době, kdy byl Gröningovým “manažerem”.

V listopadu 1949 přišel úředník spořitelny Sparkasse Emil Kuhfuss se svou sedmnáctiletou dcerou Ruth, která ochořela oboustrannou tuberkulózou plic, na jednu z Gröningových přednášek.

Gröning okamžitě rozpoznal, že tomuto děvčeti už není pomoci. V tomto smyslu se vyjádřil i před jedním přítomným lékařem. Meckelburg po něm však důrazně žádal, aby se tohoto případu ujal. Tak došlo po přednášce k osobnímu setkání mezi Bruno Gröningem a Ruth Kuhfussovou. Gröning dodával nemocné odvalu a žádal po otci, aby nechal děvče po devíti dnech odborně lékařsky vyšetřit. Tím chtěl dosáhnout toho, aby se děvče, které už nechtělo mít s lékaři nic společného, znovu svěřilo do jejich péče. Otec ho ujistil, že se o to postará.

Korespondence, která se v následujícím období vyvinula, byla řízena Meckelburgem a vůbec se k Bruno Gröningovi nedostala. Ten se o Ruth Kuhfussově dozvěděl až v květnu 1950. Její otec v té době posílal Gröningovi dopisy se zapřisahujícími prosbami a snažně prosil o návštěvu. Meckelburg dopisy Gröningovi nepředával, nýbrž sám z vlastní vůle domluvil – bez vědomí Gröninga – schůzku s panem Kuhfussem. Teprve krátce před tímto stanoveným termínem o něm Meckelburg Gröningovi pověděl a nutil ho, aby na schůzku přišel.

Později Meckelburg tvrdil, že Bruno Gröning slíbil děvčeti vyléčení. Přitom to byl on sám, kdo otce ujišťoval, že Gröninga donutí ujmout se léčení jeho dcery. Meckelburg viděl v tomto úředníkovi spořitelny velmi dobrý zdroj peněz. K jeho využití ale potřeboval Gröninga. Krátce po této návštěvě se Gröning s Meckelburgem rozešel.

Vážnou výtkou vůči Gröningovi bylo to, že prý zakázal Ruth Kuhfussově podrobit se ošetření lékařem. V protikladu k tomu stála

ovšem ta skutečnost, že poslal toto děvče k lékaři již při jejich první schůzce, což potvrdili i svědkové obžaloby. I v rozhlasovém rozhovoru na podzim roku 1949 Gröning vyzýval lidi k tomu, aby se „až do konce nechávali lékařsky vyšetřovat.“ Hledajícím pomoc neustále radil, aby svému lékaři věnovali důvěru.

Ruth Kuhfussová, která měla za sebou už několik velmi bolestivých a neúspěšných léčivých postupů, se dalšímu lékařskému ošetřování bránila. Dne 30.prosince1950 na následky své nemoci zemřela.

Z lékařského hlediska případ objasnil ve svém dobrozdání MUDr. Otto Freihofer:

„Při strážlivém pozorování musí přijít každý laik k přesvědčení, které vyslovil i zdravotní úřad v Sackingenu: že totiž vyléčení pacientky bylo vzhledem k jejímu velmi těžkému stavu, lékařským nálezem klasifikovanému jako ‚život ohrožující‘, z lidského hlediska nemožné. Právě tak bude muset každý čestně a sine et studio smýšlející lékař, který až příliš sebevědomě nevěří tomu, že může použitím nejnovějších léků upustit od přírodních sil, souhlasit s dobrozdáním prof. Lydtina z Mnichova. Přitom ovšem nelze hovořit o tom, že by před 5. 11 1949 existovala vysoká pravděpodobnost vyléčení“.

Podle mého názoru je ale víc než podivné, že pacientka do 30.prosince vůbec ještě žila, takže vliv Gröninga jí přece jenom mohl život do určité míry prodloužit.

V souhrnu bych chtěl mé dobroznalecké vyjádření uzavřít takto:

1) Tvrzení, že existovaly vyhlídky na vyléčení,

2) resp. že doba života pacientky Kuhfussové mohla být ještě prodloužena, kdyby pan Gröning nikdy nepřišel do její blízkosti, nemohou být s určitostí ověřena a nejsou proto ani oprávněné.“

Paradox žaloby proti Bruno Gröningovi ve věci usmrcení z nedbalosti ukázal Josef Hohmann, bývalý ředitel střední školy, v jednom spise z roku 1956:

„Pravda nejzřetelněji vystoupí ze zákulisí, když tento případ převedeme do protikladu.

Řekněme, že tuberkulózou nemocné děvče by přišlo v počátečním stadiu nejprve k panu Gröningovi a ten by je jeden až jedenapůl roku bezúspěšně léčil. Označme tuto fázi písmenem A.

Nato jde toto děvče jako kandidátka smrti k profesorům a lékařům a zemře během jejich ošetřování. To budiž fáze B.

Začne proces. Lékaři tu vystupují jako odborní znalci. Mají zjistit, kdo je nevinen. A já se vsadím o všechno, co mám, že všichni lékaři a profesori, všechny lékařské fakulty, ano, všichni medikové celého světa se postaví za fázi B s poznámkou: Tady kraluje v plné svatozáří nevina, neboť jak bychom mohli být zodpovědni za to, co někdo ‚zpackal‘ během jednohoapůl roku ošetrovací dobu? To by přece bylo k smíchu a úplně absurdní!

Gröning představuje v našem případě fázi B a čelí žalobě. Podle toho, co jsem právě popsal, má za sebou celou moderní školní medicínu, snad celý milión vědců, kteří semknutě (!) demonstrují jeho nevinu.“

Na konci července 1957 došlo v porotním sále Schöffenského soudu Mnichov-venkov k jednání. V bodě úmrtí z nedbalosti byl Bruno Gröning obžaloby zproštěn. Kvůli porušení zákona o léčitelsví ovšem dostal pokutu ve výši 2000,-DM.

Přesto, že se na první pohled zdá být tento rozsudek pozitivní, byl pro něho nepřijatelný. Byl to pro něho vlastně definitivní zákaz působení. Jeho právník se dopustil chyby, když tento rozsudek ohodnotil mnohem pozitivněji než Gröning a neodvolal se proti němu. Odvolala se však státní prokuratura. Druhé jednání se konalo v polovině ledna 1958 opět v Mnichově.

Odluka od Gröningova svazu

V říjnu roku 1957 došlo k roztržce mezi Bruno Gröningem a vedením svazu. Tento svaz velmi škodil Bruno Gröningovi svým úzkoprským byrokratismem.

Příčinou tohoto sporu byl rozsudek procesu, podle kterého měl Gröning zaplatit během velmi krátké doby 2000,-DM pokuty. Protože nebral za své působení žádné honoráře a z toho důvodu neměl ani dostatečné množství finančních prostředků, rozhodlo se spolkové vedení svazu už na začátku procesu, že ponese jeho výlohy. Jestli má ovšem k těmto výlohám počítat i uloženou pokutu, o tom se vedly spory. Mělo se zdoluhavými byrokratickými cestami zkoumat, jestli je svaz vůbec povinen těchto 2000,-DM platit. Až potom se mělo začít se sháněním těchto peněz. Dalo se tedy předpokládat, že pokud se vůbec tyto prostředky pro Bruno Gröninga seženou, bude už pozdě. Svaz tedy nečinně přihlížel tomu, jak bude muset jít Bruno Gröning při nezaplacení této pokuty náhradou do vězení. Proto došlo k veřejné roztržce a konečně ke zlomu.

Bruno Gröning shrnul na 62 stranách rozsáhlé „Bilance o činnosti svazu“ všechny body, ve kterých mu svaz uškodil. V závěru pak prohlásil:

„Když se nyní pokusím o srovnání mezi mým minulým okolím (kšeftaři Meckelburg, Enderlin, Schmidt a Hülsmann) a mým dnešním okolím (spolkové vedení svazu), docházím ke stejným výsledkům: Dnes se v konečném důsledku děje zrovna totéž, co se dělo tenkrát. Dnes se neděje nic jiného právě vinou těch, kteří chtěli být mými největšími, nejbližšími a nejlepšími přáteli. Tenkrát mě podváděli špinaví řemeslníci. Dnes mne zradili přátelé, když byli schopni v největším klidu přihlížet k tomu, že skrz procesy, skrz odsouzení, skrz to, že se mi nedostalo žádné pomoci, skrz to, že jsem nemohl navštěvovat bez auta má společenství, skrz to, že nebylo nic podnikáno proti štvání tisku, skrz to, že docházelo jenom ke zmatkům, skrz to, že tu prostě nebylo pro mne nikoho, když jsem ho potřeboval - a byli tací, kteří mne mohli svým školním vzděláním a svou

pozicí ve světském životě podpořit a také mne podpořit museli - skrz to všechno nemohlo dojít naplnění to, k čemu tady na této Zemi vlastně jsem.

Žádný z těchto přátel se za mě nepostavil, aby mi vybojoval svobodu, žádný neměl tolik odvahy, aby mě opravdu zastupoval. Nic se nedělo. Jen se přijímala usnesení za usnesením v nicotných maličkostech. Nikdo mě opravdově nezastupoval, nikdo se nenašel, kdo by se o to plně zasadil, abych nemusel vést tyto boje v soudních procesech, proti tisku, o pomocnou sílu, o auto, které bylo pokažené, proti té špině a pomluvám atd. atd. Nenašel se nikdo, kdo by se za mne postavil, abych mohl dělat to, k čemu na této Zemi jsem: zprostředkovávat lidem životní sílu a vést je k víře. Že k tomu potřebuji klid a nemohu být neustále rušen světskými, vnějšími vlivy, že potřebuji nějakou ochrannou zeď, abych mohl nechat působit nerušeně to, co mi bylo dáno, na to nepomyslel nikdo, nikdo z mých přátel, nikdo z těch, kteří se mými přáteli nazývali. To je tak zostuzující, to je pro mne velkým zklamáním:

- Všichni kšeftmani, kteří chtěli mít jen svůj užitek, se ukázali jako špatní lidé.
- Přátelé z Gröningova svazu jsou tak vlažní, tak lhostejní, tak pohodlní, nechci říkat zlovolní.

A výsledek je stále tentýž:

Nebylo mi dopřáno svobody. Mnoho přátel ze spolkového vedení nedrželo své slovo. Byl jsem všemi těmi opatřeními jen umlčován.“

Weisser odstoupil a Gröningův svaz, kterému se nikdy nepodařilo být registrován v rejstříku spolků, byl krátce nato rozpuštěn. Na jeho místo nastoupil „Spolek k podpoře duševně-duchovních a přirozených životních základů“. Byl založen v roce 1958 a jeho předsedy byli Erich Pelz pro Německo a Alexander Loy pro Rakousko. Avšak i tento spolek, který byl posledním, který vznikl za Gröningova života, nevykonával to, co si od něho Bruno Gröning sliboval. V jeho stanovách se neobjevilo dokonce ani jeho jméno.

Jeho slovo spoutává nemoc

Léčivé působení Bruno Gröninga však přes tyto rozepře pokračovalo. Tak referoval např. dr. Horst Mann v roce 1957 v jedné sérii článků v časopise „Das Neue Blatt“ pod nadpisem „Jeho slovo spoutává nemoc“ mj.:

„Příštího rána jsem jel z Hameln do Springe, do malého městečka na řece Deister. Také tady se vytvořilo společenství Bruno Gröninga. Popudem k tomu bylo vyléčení celé řady lidí. A i zde jsem zažil to, co předtím na různých místech Šlesvicka-Holštýnska, v Augsburgu, Hamelnu, ve Vídni, Plochingenu i v jiných městech: Lidé povstávali a referovali mi o svých nemocech. Jmenovali mi lékaře, kteří je ošetřovali. Vyprávěli mi o svém uzdravení, za které mohou poděkovat Gröningovi. A pokaždé byli ochotni zvednout ruku, aby své výpovědi stvrdili přísahou.

„Mně se už jako kojenci vykloubily nohy v kyčelních kloubech“, vyprávěla padesátiletá Julie Prohnertová z Hannoveru. „Později jsem mohla chodit jenom o berlích. Lékař dokázal mé utrpení jenom zmírňovat. Když jsem slyšela přednášku Bruno Gröninga, cítila jsem silné reakce. Moje záda, celá pokřivená, se narovнала. A já jsem mohla zase chodit. A k návratu nemoci už nikdy nedošlo...“

„Měl jsem kloubový revmatismus a taky jsem byl věčně trýzněn vyrážkami a vředy. Pan Gröning mne toho všeho zbavil“, řekl Wilhelm Gabbert z Hameln.

„Mé potíže se žlučníkem byly snesitelné jenom za použití morfia“, referoval Kurt Severit z Evestorfu. „Děkuji Bruno Gröningovi, že mne tohoto utrpení zbavil.“

„Měl jsem vysokou hladinu cukru“, referoval Robert Thies ze Springe. „Ještě nebezpečnější však byla moje slabost srdečního svalů. Obě utrpení mne dnes už netrápí. Děkuji za to panu Gröningovi.“

Tato řada by mohla pokračovat i dále. Byli to lidé každého věku, kteří mi referovali, byli to muži, ženy i děti. Jmenova-

li mnoho nemocí, bolestmi hlavy počínaje, přes záněty nervů, ischias, nemoci ledvin a jater, až k sluchovým infarktům a ochrnutím.

Ale bylo tu i něco jiného, co se mne hluboce dotklo. Upřímně tu vyprávěli mnozí přede všemi posluchači o tom, že se jim dostalo pomocí Bruno Gröninga vnitřního obratu. Honění se za úspěchem a egoistický postoj šly stranou a na jejich místo nastoupil klid, trpělivost a myšlení ve prospěch celku.

Při všech těchto rozhovorech s lidmi, kteří se cítili být vyléčení Bruno Gröningem, ve mně nabírala na síle jedna otázka: Byl léčebný úspěch možný u každého člověka – nebo ještě odvážněji – u každé nemoci? Kde ležely hranice této síly, která z Gröninga vycházela? Neskrývala se tu někde nějaká nebezpečí? [...]

Při mé poslední návštěvě jsem mu tuto otázku položil. ‚Nemohu a nechci lidi k ničemu nutit‘, odpověděl mi. ‚Když se někdo uzavře a není ochoten dát se pomocí této síly do pořádku, pak i mě chybí ochota k zásahu. Tyto lidi pouze vyzývám k tomu, aby v sobě prorazili tu závoru zla, která brání jejich vyléčení.‘

Měl jsem ještě jednu otázku: ‚Každá nemoc je rozdílně nebezpečná‘, řekl jsem. Vezměme v úvahu to, že nějaký těžce nemocný člověk je více lékaři odepsán, a nechá si zavolat Vás jiným lékařem, který ještě o své pacienty bojuje. Mohl byste i tady pomoci?‘

‚Ano‘, odpověděl Gröning. A řekl to bez zaváhání. Když nemocný věří a lékař důvěřuje své cestě, tak se úspěch dostaví. Společná důvěra rozvine v nemocném netušené síly. Často došlo nejrychleji k úspěchu právě tam, kde se nemocný člověk plný zoufalství chytil posledního stébla slámy.“

Pokračování procesu

Při odvolacím řízení v lednu roku 1958 bylo pro Bruno Gröninga nevýhodou to, že odvolání nepodal on, nýbrž státní prokuratura. Jeho tehdejší právník mu však uškodil i jinak: tím, že jen váhavě vydal novému obhájci soudní materiál, znemožnil mu důkladně se připravit na další jednání.

Jako další nevýhoda se ukázalo o mnoho jistější vystupování svědků z řad protivníků ve srovnání s prvním procesem. Zdálo se, že se všichni sjednotili v bodu „zákaz návštěvy lékaře.“

Nyní zněl rozsudek takto:

Osm měsíců vězení kvůli usmrcení z nedbalosti a 5000,-DM pokuta kvůli porušení zákona o léčitelství. Rozsudek byl vyřčen podmíněčně.

Baronka Anny Ebner von Eschenbach, která se nezúčastnila ani prvního, ani druhého jednání, označila tento rozsudek jako ostudu pro Německo.

Bruno Gröning to komentoval slovy, že byl potrestán za to, že koná dobro. Stěžoval si, že se během celého procesu nenašel nikdo, koho by zajímalo, jak vlastně k vyléčením dochází, dokonce ani jeho advokáti ne. Kdyby se touto otázkou byli zabývali, tak by se muselo ukázat, že jeho působení nemá s lékařským ošetřováním vůbec nic společného. Proces by musel být zastaven. Avšak objasnění tohoto problému nezajímalo u soudu nikoho. Všichni měli o Gröningovi předem vytvořené mínění a nikdo nebyl ochoten ho změnit.

Ani tím však proces neskončil. Tentokrát podal návrh na revizi Bruno Gröning. Termín jednání byl určen na 22.ledna 1959. Jednání se mělo konat před vrchním zemským soudem v Mnichově. Avšak mezitím nabral život Bruno Gröninga tragický směr.

Jeho cesta končí v Paříži

Na konci podzimu roku 1958 jel Bruno Gröning se svou druhou ženou Josette, se kterou se oženil v květnu roku 1955, do Paříže.

Nechal se tam vyšetřit specialistou na rakovinu dr. Pierreem Grobonem, který patřil k jejich přátelům. Výsledek vyšetření zněl: rakovina žaludku v pokročilém stádiu. Dr. Grobon chtěl okamžitě operovat, ale Bruno Gröning odmítl.

Jel zpět do Německa a připravoval vánoční oslavy, které se měly ve společenstvích konat. 4.prosince namluvil na magnetofonový pásek projev, který se měl přehrávat na vánočních oslavách ve všech společenstvích. Potom jel znovu se svou paní do Paříže. Dr. Grobon informoval mezitím dr. Bellangera, který byl uznávaným specialistou na operace rakovinových nádorů. Na jeho klinice v ulici Rue Henner, nedaleko od Montmartre, došlo dne 8.prosince k operaci. Výsledek byl pro lékaře zdrcující: vše bylo ještě mnohem horší, než jak dávaly tušit rentgenové snímky – nedalo se už ani operovat. Rána byla okamžitě uzavřena.

Josette Gröningová k tomu píše:

„Nemohli však pochopit, že Brunovo vnější vzezření prozrazuje tak málo o jeho strašném vnitřním utrpení, že byl vůbec schopen ještě normálně dýchat, že jeho výměna látková v posledních týdnech ještě tak bezchybně fungovala, že výborný byl i jeho krevní obraz. V tak pokročilém stadiu dochází jinak při sebemenším příjmu potravy k opakovanému zvracení a takto těžce zkoušený pacient umírá na vyhladovění. U Bruna tomu bylo úplně jinak.“

K údivu jeho lékařů se velmi rychle ze všeho dostal a jel zpět do Německa, kde se zúčastnil vánočních oslav.

Uprostřed ledna roku 1959 se ještě setkal ve třech dnech s vrchním vedením nového spolku a určil, jakým způsobem má být toto dílo vybudováno. Ti dva vůbec netušili, že by to mělo být jejich poslední setkání s Bruno Gröningem.

21.ledna letěl opět do Paříže. Byla nutná operace kvůli uzavřenému oblouku tlustého střeva. Dne 22.ledna 1959 v 9hod. dopoledne – zrovna v tu hodinu, kdy v Mnichově začalo revizní jednání – byl Bruno Gröning operován. Musel si na sobě nechat udělat to, od čeho ušetřil nespočet jiných lidí. On sám si ovšem pomoci nemohl a ani nesměl.

Když toho rána ležel v narkóze, v Paříži se pojednou strhla veliká bouře. Jeho paní o tom vyprávěla:

„Podivuhodný je i další přírodní úkaz. Dne 22.ledna 1959, když můj muž ležel ještě v narkóze, zatemnila z ničeho nic prudká bouře s hromy a blesky jasnou a sluncem prozářenou oblohu nad celou Paříží. Udělala se taková tma, že se musela uprostřed dne rozsvítit světla. Sestřička vyjádřila svůj údiv nad tak prudkou bouří.

V následujících dnech po operaci byla Brunova tělesná teplota, jeho krevní tlak a jeho puls v naprostém pořádku. Vstal dokonce dvakrát z postele a posadil se do křesla..“

Dne 25. ledna upadl do komatu. Následujícího dne, 26. ledna 1959 ve 13.46 hod. zemřel na klinice Henner na rakovinu. Tak to uvedl lékař v úmrtním listu.

Byla to skutečně rakovina? Dr. Bellanger řekl po výkonu druhé operace:

„Zkáza v Brunově těle je strašná, je to následek absolutního vnitřního spálení. Jak mohl tak dlouho žít, aniž by trpěl nepředstavitelnými bolestmi, to je mi velkou hádankou.“

Bruno Gröning řekl již mnoho let předtím:

„Když mi bude moje působení neustále zakazováno, vnitřně shořím.“

Jak těžce nesl Bruno Gröning kříž svého hořkého osudu, dosvědčuje dopis, který napsal dr. Grobon dne 26.února1959 jeho vdově:

„Tyto (snahy lékaře, věnované Bruno Gröningovi) byly jen přirozené a dovoluji si říci, že byly obrovsky podporovány odvahou, silou vůle a velmi výraznou osobností Bruno Grönin-ga. (...) Byl na cestě Kristově.“

Dr. Bellanger vyjádřil svůj obdiv k Bruno Gröningovi ještě v prosinci roku 1974 v jednom svém dopise:

„Bruno Gröning byl muž se srdcem na pravém místě, byl to vzácný člověk, který se prosadil; a jeho vážnost vyvolává vzhledem k jeho utrpení a smrti ještě dnes velký obdiv.“

Tělo Bruno Gröninga bylo zpopelněno v krematoriu v Paříži a urna pochována na hřbitově v Dillenburgu.

Proces byl kvůli smrti obžalovaného prohlášen za uzavřený, konečný rozsudek nebyl nikdy vyřčen.

„Zázračný doktor z Herfordu“, který přinesl tisícům lidí spásu, zemřel osamocen a opuštěn v jedné malé uličce v Paříži. Proč se tak muselo stát? Proč musel nést tak těžký osud? Proč si nemohl sám pomoci?

Grete Häuslerová k tomu píše ve své knize „Das Heil erfahren, das ist die Wahrheit“ (Pravda je být zachráněn):

„Bruno Gröning způsobil v krátké době své přítomnosti na této Zemi mnoho dobra. Dar pomáhat a léčit mu byl vložen už do kolébky. Všude, kam přišel, daly se nádherné věci, které se nedají vysvětlit rozumem. Na veřejnosti poprvé vystoupil v roce 1949. Po velkých vyléčeních, ke kterým došlo v Herfordu, a poté, co se dostal do úst lidí doma i v zahraničí, obdržel na tři měsíce zákaz léčení. Byl pronásledován a bylo proti němu štváno, byly mu připravovány soudní procesy a byl trestán a odsuzován. Proč? Komu udělal co špatného? Nikomu, ale tisícům lidí přinesl tolik dobra, kolik by se nikomu nemohlo dostat od žádného jiného člověka. Chtěli potrestat nevinného! Nevinnému bylo zakazováno dělat to, co mu přikázal Bůh – pomáhat lidem!

Na pařížské klinice v Rue Henner musel velmi trpět touto zlomyslností. V hořkých bolestech shořel vnitřně, zničen Heilstrom*, který nesměl předávat dál. Lidský zákon mu to chtěl v Německu zakázat. Pod tíhou všech těchto lží a pomluv tu stál jako obžalovaný, jako nějaký zločinec!

*viz vysvětlivky str. 10

Tiše a osamocen, žádný z jeho přátel o tom nevěděl, nesl všechno to utrpení lidstva sám na sobě. Ale toto jeho nasazení nebylo zbytečné! Muselo se tak stát, jinak by nebylo možno lidstvu pomoci.“

A ve své knize „Žiji, aby lidstvo mohlo žít dále“ Grete Häuslerová píše:

„Při zacházení se slovem ‚oběť‘ musíme být my lidé velmi opatrní. Ovšem v tom, jak Bruno Gröning v Paříži zemřel, je toto slovo celou svou vahou velkou pravdou.“

Jen tak mohl dojít naplnění jeho výrok, podepřený nesčetnými zprávami o úspěchu:

„Až jednou nebudu na této Zemi žít jako člověk, až odložím své tělo, pak bude lidstvo už tak daleko, že bude každý sám ze sebe schopen si pomoci a dosáhnout vlastními silami vyléčení.“